

Ірина ШУВАЛОВА

Напів'янгол, напівкентавр...

* * *

ніч, а отже і ти десь не спиш
в пустопорожньому цьому місті.
я видалила електронні листи,
я — напів'янгол, напівкентавр.
дерева вже вирушили на пости,
там, за вікном, ворухиться листя,
людина, вийшовши на пустир,
стає значущою, як пентакль.

все можна виміряти в цигарках.
у псів прибудних вологі очі,
і я підбираю спідниці низ,
щоб не вмочити в пам'ять поділ.
зелений місяць, зелений паркан,
тим часом до іншого краю ночі
лишилось вже кілька хвилин, а ми
ні в чому іще не зізнались собі.

і руки сидять на плечах, як птахи
німі — ще не вміють співати по тілу,
а під язиком ховається слово
тупе й небезпечне, як рецидивіст,
готовий саянути ножичком. Сонце,
страшне і велике, як крововилив,
дереться пожежними сходами вгору,
щоб місяць за ноги стягнути вниз.

він (місяць) вже висів давно на трубі.
мій рот відмовлявся артикулювати
слова про болюче й належне, але
обручики дима так справно низав.
самими плечима всміхаюсь тобі.
цілую усе, що не можу пізнати,
цілую усе, що хоч трохи балет,
навіть якщо це насправді — базар.

дерева танцюють повільний фокстрот
і тіпає тілом повішений місяць.
людина, вийшовши на пустир,
стає порожньою, як стріла.
сидіти до ночі в якомусь бістро
і похапцем — так, щоб ніхто не помітив —
своєю долонею провести
по пальцях твоїх на краєчку стола.

* * *

м'ясо дерева пахне сріблом.
м'ясо дерева біле-біле.
за гачок зачепившись німбом,
ти співаєш, маленьке тіло.

груди в дерева гострі-гострі,
плоть дуріє і пнеться дибки.
крізь свій торс простромивши осінь,
ти співаєш, маленька рибко.

груди в дерева гострі-гострі.
ніздрі в дерева з павутини.
спати в морі тебе запросять,
сонцесяйна моя дитино.

м'ясо дерева пахне сріблом.
дибки плоть вимагає дйби.
ти співаєш свою загибель.
ти співаєш, маленька рибо.

* * *

змії виходять із нір у хрустких алюмініях,
змії самотньо виходять із нір проти ночі.
а змієборці вдягають хітони хітинові,
густо і тяжко сурьмою підкреслюють очі.

змії кричать — їхні крики вже зібрано в глеки,
змії кричать — голоси застигають в повітрі.
потім їх, врешті, відносить далеко-далеко,
потім вони остаточно вже губляться в вітрі.

а змієборці — тендітні ляльні духовидці —
ці волоокі сини поколінь волопасів,
зміям важкими ступнями спотворюють лиця,
зміям ножами стинають розплетені пасма.

а змієборці — ці прапороносці затемнень —
зміям п'ять пальців заліза засаджують в тім'я.
змії кричать — в них тіла застрягають між темряв,
в пальців і ніг неймовірно підступних сплетіннях.

змії пульсують, стихають, гниють просто неба,
їхні тіла — мармурові щербаті колони,
а змієборці — маленькі криваві ефеби —
нігтями власні вузькі роздирають долоні.

в норах ще опієм тхне від загашених люльок
в норах ще струни на скрипках тріпочуть. одначе,
хоч іще тліють тіла, іще рани парують,
знов змієборці припухлі повіки малюють
траурним чорним — і плачуть і плачуть і плачуть.

* * *

хлопчик зі змієм повітряним замість серця.
як тебе, хлопчику, зафіксувати між пальцями?

як прослизнути між крапель, з усіх твоїх версій
вірну обрати, а не найпрекраснішу? dreizehn
довгих minuten пролежавши поруч з тобою,
я починаю плутати звуки і літери.
але рану рота, на щастя, не можна загоїти,
рана рота завжди нестерпно болітиме.

хлопчикповітрянийзмій, бірюза і смальта,
піна і піт, шаліє двигун між ребер.
тінь твоя за тобою біжить асфальтом,
тінь твоя за тобою, а ти — у небі,
наче якийсь божевільний еллін, розбещений
спокусою вдарити тілом у бубон вітру.
халдеї хиблять, але таки знають дещо —
їх через це особливо страшно любити.

хлопчик з повітряним змієм... на небі записано
стільки секретів — тобі їх довіку не вивчити.
хлопчику, ми невагомі — усі ми виснемо
десь у міжчассі, і хто сказав, що ти — вище?
хлопчику, змію, ось і в ікара ікла,
усміх ієрофанта, вітер за пазухою.
не всі летять, але падають всі. твій виклик,
твій відчай це правило зайвий раз увиразнює.

хлопчик зі змієм повітряним замість серця.
як лікувати смертельні твої укуси?
як тебе втримати? втім, якщо линва рветься,
хлопчику, ти ж все одно мене не відпустиш...
але крапає теплий віск, отже вже субтитри,
отже хто, крім сонця, тепер тебе в лоб поцілує?
часом повітряним зміям бракує повітря,
часом і зміям нестерпно повітря бракує.

Джерело: Журнал «ШО» (<http://sho.kiev.ua/article-sho/534>)